

LAIME

“Kas man jādara, lai atrastu laimi?” jautāja kāda skaista, jauna meitene. Dārznieks pasmējās.

“Nemeklē to,” viņš atbildēja.

Meitene izskatījās apmulsusi.

“Kā gan tu vari tā teikt?” viņa jautāja, Dārznieka smieklu sadusmota, “laimi meklē ikviens...”

“Un tikai daži to atrod...” pārtrauca Dārznieks, joprojām smaidīdams.

Impulsīvās jaunās meitenes sašutums vērtās arvien lielāks, bet vecais vīrs izskatījās vēl vairāk uzjautrināts.

“Redzi...” Dārznieks turpināja, mēģinādams viņu nomierināt. “Ikviens cilvēks meklē laimi. Daži to meklē mīlamā cilvēkā, daži – uzkrājot aizvien vairāk naudas un mantu, citi atkal mēģina to atrast, sasniedzot savus mērķus... Katrs dzīves gaitā dzenas pakaļ kādam sapnim un, kad to sasniedz, jūtas laimīgs, un šķiet, ka tā turpināsies mūžīgi. Bet pēc kāda laika atgriežas vienmuļības izjūta un vilšanās, tāpēc tiek meklēti jauni sapņi, ko īstenot, tie atkal tiek sasniegti, un cilvēki atkal zaudē ilūzijas, un tā tas turpinās līdz bezgalībai.”

“Vai gribi teikt, ka nav iespējams atrast ilgstošu laimes sajūtu?” meitene viņam atkal vaicāja.

“Ak nē! To es negribēju teikt.”

“Tad kā lai atrod ilgstošu laimi?” meitene nepacietīgi uzstāja.

Dārznieks pamāja ar roku, mēģinādams viņu nomierināt.

“To nevar iegūt,” viņš atbildēja. “Tu nevari iegūt kaut ko tādu, kas vienmēr ir tevī bijis.”

“Dārzniek, tu mani padarīsi traku! Ja jau tā manī vienmēr ir bijusi, kā tas nākas, ka es to nejūtu?”

“Vai tu esi ievērojusi ziedu, ko esi iespraudusi sev matos?” jautāja Dārznieks.

“Kad es par to pārtraucu domāt, tad jā,” viņa atbildēja, pielikdama roku pie zieda.

“Vai gadījumā neesi pamanījusi, cik laimīga esi, kad pārstāj domāt par savu pagātņi?”

“Nu... Jā...” viņa izstomija. “Bet...”

“Tad beidz domāt par laimi, ko izjūti šobrīd,” Dārznieks viņu pārtrauca. “Cilvēki uzvedas kā tas vīrs, kas visu dienu meklē savas brilles, bet beigās saprot, kas tās viņam visu laiku bijušas uz deguna.

Mēs vienmēr esam bijuši laimīgi, bet saprotam to vienīgi tad, kad laiks ir pagājis un attālums mums ļauj novērtēt šo pieredzi visā pilnībā.

Laime vienmēr bijusi tevī, tā nekad nav tevi pametusi. Pat tad ne, kad dzīve liek iet cauri sāpēm un postam. Tu tikai to neesi redzējusi, tava ietiepība, to meklējot un bēgot prom no sāpēm, nav ļāvusi tev to saredzēt.

Pievērs uzmanību savai dzīvei, tam, ko izjūti... un tu sapratīsi, ka jau esi laimīga. Tajā brīdī laime veido daļu no tevis, jo laime ir kā zaļa pļava, kur dzīve virpuļo dzīves un nāves, mīlestības un vientulības dejā.”

Un, noglāstīdams meitenes vaigu, viņš maigi sacīja:
“Nemeklē laimi. Ja gribi ko meklēt... meklē pašu dzīvi.”

NOSKUMUSĪ FEJA

Kādu vasaras nakti, kad liegās vēja pūsmas neļāva rasas pilieniem atveldzināt zemi, Dārznieks iznāca no sava namiņa, lai dotos nopeldēties. Jau svīda gaiss, un Dārznieks, nespēdams iemigt un svaidīdamies pa gultu, nolēma celties un atvēsināties diķītī.

Iedams garām plašam pīmulu klājienam, viņš pēkšņi uzskrēja virsū fejai, kas sēdēja uz ziedlapiņas.

Dārznieks piestāja, lai kārtīgi viņu aplūkotu, bet šķita, ka feja nemana Dārznieka klātbūtni.

Atspiedusies ar elkoņiem pret ceļgaliem, feja bija atbalstījusi galvu rokās un izskatījās pēc maza, noskumuša bērniņa.

“Labvakar, mazais,” Dārznieks viņai teica, satrūcinādams feju tik ļoti, ka tā nokrita no zieda un nozuda lapotnē.

“Atvaino, ka iztraucēju tevi,” viņš teica, kad feja atkal parādījās starp lapām.

“Ak, neraizējies, Dārzniek,” feja atbildēja. “Tā bija mana vaina, ka nepamanīju tevi.”

Un viņa atkal apsēdās uz tās pašas ziedlapas tajā pašā pozā, kādā Dārznieks bija viņu atradis.

“Kas ar tevi noticis? Tu izskaties nomākta un bēdīga.”